

L É P C S Ő K

IX. évfolyam 7. 8. szám

2009. július 5.

**Kerepesi Római Katolikus Plébánia
2144 Kerepes Templom u. 17.**

***„Krisztus hűsége,
a papok hűsége”***

**A Szentatya
meghirdette
a Papság Évét**

A tartalomból:

Erőszakos lesz? Vagy mégsem ...

A vak leány

Vélemények a magyar nyelvről

Moha bácsi meséi - A nagyság

Szív-közelben Jézussal

Szentmise szándékok július hónapban

1.	A Rózsafüzér társulat 14.(Tatár Béláné) csoportjának +Tagjai	
2.	+Uzsoki Mihály, +Neje, +Legéndi Mihályné és +Hufnágel József	
3.	Jézus Szent Szívének tiszteletére	
4.	+Szülők és +Hozzá tartozók	
5.	A Baranyi család élő és +Tagjai	(8.00)
		(11.00)
	+Turai Ferencné és +Szülei	(19.00)
6.	+Kundra Mihály, +Kundra Mihályné, +Mihály és +István fiaik	
7.	+Sréder László, +neje Anna, a Sréder és Horváth +Szülők és +Testvérek	
8.	A Szűzanya közbenjárásáért	
9.	+Noszál Béláné	
10.	+Sárvári István és +Felesége	
11.	+id. Csaja József, +neje Baran Katalin, a Baran és Csaja +Nagyszülők	
12.	A Gróf és a Fogd család +Tagjai	(8.00)
		(11.00)
	+Turai Károly	(19.00)
13.	+Toldi Ferenc	
14.	Hálából a kapott kegyelmekért	
15.	+id. Fekete János és +Neje	
16.	+László és +Valentina	
17.	+Gróf Gábor 1.évf., +neje Katalin, Gábor és József +gyermekük	
18.	+Hornyik Pál, +Szülei, összes +Hozzá tartozóik és +Mészáros szülők	
19.	+Burik János és +Neje	(8.00)
		(11.00)
	+Szépvölgyi János és összes +Hozzá tartozói	(19.00)
20.	A Rózsafüzér társulat 18.(Krigerné) csoportjának élő Tagjai	
21.	A Rózsafüzér társulat 18.(Krigerné) csoportjának +Tagjai	
22.	+Zsiák József és +Szülei	
23.	+Tupi Pál, +Madarász Teréz, +Gyermekeik és +Hoffmann István	
24.	+Noszál Béláné	
25.	+Kovács Mihályné, +Férje és összes +Hozzá tartozó	
26.	+Pásztor István, a Pásztor és Baran +szülők és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
		(11.00)
	+Bauer Mária 10. évf. és +Édesapa	(19.00)
27.	+ifj. Kozár László, +Édesapja és +Varga szülők	
28.	Hálából - születésnapon	
29.	Békésyné +Tőkei Ágnes, a Tőkei és Trudics +szülők	
30.	+Huszka Mihály, +Neje és összes +Hozzá tartozó	
31.	+Rémi szülők, +Gyermekeik és +Unokájuk	

Gondolatébresztő...

Erőszakos lesz? Vagy mégsem ...

Erőszak-megelőzéssel foglalkozik Jean-Marie Petitclerc, szalézi szerzetes, a témára szakosodott pedagógus. Meggyőződése, hogy a megelőzésen, az egységes nevelésen és a fiatalokba vetett bizalmon alapulhat egyedül a megújulás.

A gyerekek mindig egy adott környezetben nevelkednek a felnőttek körében: a szülőkkel a családban, a tanítókkal az iskolában, az egyetemen...

Miben különbözik és miben azonos mégis a szülők, tanítók, nevelők szerepe a nevelésben?

Gyakori, tragikus látvány manapság, hogy felnőttek, akiknek az értékek felé kellene indítaniuk a fiatalokat, sokszor tudomást se vesznek egymásról, sőt lejárattják egymást: a tanítók a szülőket becsmérik, mondván, hogy elvesztették nevelő szerepüket, a szülők pedig megkérdőjelezzik a tanárok tekintélyét és hozzáértését, befeketítve az iskolát. Pedig a gyermeknek éppen arra lenne szüksége, hogy a felnőttek összetartsanak. Mert valamennyien nevelő feladatot töltenek be, ki-kí a maga szerepében. A gyermek először is a szülei gyereke, tehát úgy gondolom, az iskolának fontos feladata lenne megerősíteni a családhoz fűződő kötelékeit. A tanító feladata a tudás átadása. A tanítás színvonala viszont függ a befogadás színvonalától is. A tanítónak meg kell ismernie a gyermeket, akivel dolgozik, mert az iskolába való beilleszkedése jórészt attól függ, mekkora jelentőséget kap a tanulás a család és a társak körében. Sokat dolgozom azért, hogy ez az összetartás minden felnőttel, aki csak a gyermek mellett áll, megvalósulhasson, miközben a szerepeket tiszteletben tartjuk. Való igaz, hogy sok szülő elvesztette a hivatását, alkalmatlan a szülői szerepre. Tehát újra meg kell találni ezt az alkalmasságot és a szoros egységet, miközben tiszteletben tartják egymás szerepét.

Tanulmányaim alapján a következő megállapításra jutottam: a fiatal erőszakossága összefüggésbe hozható azzal, hogy mennyire erős az őt körülvevő felnőttek összetartása. Amikor egy szülő kritikát mond a tanítóról a gyerek füle hallatára, és amikor a tanító mond kritikát a gyerek előtt, mindkettő a saját tekintélyét rombolja, mert a gyereket óhatatlanul is megtévesztik. Ki merem jelenteni, hogy napjainkban a gyermeknek alapvető joga, hogy az őt körülvevő felnőttek között szoros kapcsolat legyen.

Az erőszakos videojátékok és filmek hamar betörnek a gyermekek életébe. Van ennek szerepe abban, hogy keverik a valóságot a virtuálissal?

Kezdjük végre komolyan venni a televízió és videó-képek fiatalokra gyakorolt rossz hatását. A legborzasztóbb, amikor az erőszak úgy van jelen, hogy nincs szenvedés: „Puff! halott vagy!” Mintha az áldozat nem is szenvedne, mintha mi sem történt volna, úgy tér vissza a hős abból, amit elkövetett. Az erőszak mindig része volt az elbeszéléseknek. Gondoljunk csak Piroskára, aki a nagymama ágyában a farkassal találja magát szembe, vagy az erdőben elveszett kisfiúra, akit felfal egy óriás... ugyanott vagyunk, itt is az erőszakról van szó! Csakhogy ezek a történetek mindig a „hol volt, hol nem volt” szófordulattal kezdődnek, a valóságos világot egyértelműen szétválasztva a virtuális világtól. A pszichológusok szerint, ha igazán jól sikerül ez a szétválasztás, akkor az erőszakkal szemben egyfajta „ördögűző” szereper tölt be. Miközben a televízió és a mozi nagy problémája éppen az, hogy annyira jól megvan csinálva, hogy a rendező fantáziája a valóság látszatát kelti. A gyerekekben azért is összezavarodhat a valóságos és a virtuális, mert nincs lehetősége felnőttel megbeszélni a látottakat. Borzasztó visszagondolnom arra, amikor egy 16 éves fiú, akit jól ismertem, megölte egyik társát: ő nem akarta megölni, ő csak nyerni akart! Mert itt bukik ki a probléma a videó-játékokkal: amikor egy életet elvesztünk, ott van még hat másik, holott a valóságban

ekkor minden véget ér. Látni olyan kamaszokat is manapság, akik egyszerűen lemásolják a jeleneteket a képernyőről anélkül, hogy számot vetnének az így előidézett szenvedés súlyával. Nevelni azt jelenti: megtanítjuk a gyermeket, hogy képes legyen beleélni magát a másik helyébe. Mi más korlátozhatná az erőszakot, ha nem az, hogy képesek vagyunk érzékelni a másik szenvedését?

Nevelni talán azt is jelenti, hogy megtanuljuk kezelni az érzelmeket, a szenvedést, a vereséget...

Igen, megtanítjuk a gyereket kinőni a gyerekkorából, a pillanatnyiságból, a hibátlan világból, mert megtanítjuk kibontakozni az időben, ahol a vereséget, a hibákat is el kell fogadnia. Nagyon fontos a nevelésben, hogy megnézzük, hol hibáztunk. Mert amikor újra értelmezzük, a bukás a fejlődés eszközévé válhat, különben csak az önbizalom elvesztéséhez vezet, főleg a mai társadalomban, ahol a siker mindennél előrébb való. Hány gyerek és fiatal szenved meg valóságosan, hogy nincs olyan felnőtt, aki segítene neki megfelelő távolságból szemlélni a bukásait, hogy így újra tudja értelmezni azokat! Mert fontos, hogy a fiatalt mindig értékeljük. A tanítóknak nem győzöm ismételni: az eredmény lehet egyenlő a nullával, ha osztályzatot adunk, de a tanuló nem lehet nulla, mert ő egy létező valaki. Míg a nulla a semmit jelenti. Amikor egy fiatallal foglalkozunk, mindenképp ki kell mondanunk, hogy a személye érték, hiszen a tetteivel semmiképp sem azonosítható ő maga. Minél komolyabb a bukását kiváltó cselekedet, annál komolyabban kell hangsúlyozni a személy értékét. Tudnunk kell mindig szétválasztani a tettet és a személyt. Egészen más, ha azt mondjuk: „Hülyeséget csináltál!”, mint az, hogy: „Hülye vagy!” Mert a használt kifejezéseinkkel és a beszédmódunkkal is üzenetet közvetítünk.

Az erőszakmentes nevelés alapja a jó család. Mondhatjuk, hogy elsősorban a családban tanuljuk meg a konfliktusokat megoldani?

Az bizonyos, hogy a nevelés legelső színtere a család. Felméréseinkből megállapítható, hogy a szélsőségesen erőszakos magatartású serdülők olyan családokból kerülnek ki, ahol eluralkodott az erőszak. A családminta nagyon erős, és látni a kamaszok tehetetlenségét a szüleikkel szemben, akik képtelenek megoldani a saját konfliktusaikat anélkül, hogy kárt ne tennének a család alapsejtjében. Ám a családban az elkerülhetetlen konfliktusok át tudnak alakulni a haladás eszközévé is. Ha mégis az erőszak az egyetlen viselkedési minta a konfliktusok esetén, akkor ne csodálkozzunk, hogy az udvaron, a szünetben, a gyerek is alkalmazni fogja a mintát.

Elősegítik-e a vallások a türelmességet, tudnak-e társadalmi kapcsolatokat teremteni?

A vallás, *religio* szó jelentése: összekötés. Éppen ez a vallás: rámutat, hogy értelmes dolog együtt élni. Komoly szerepe van a vallás-nak abban, hogy minden embert remény töltjön el, ugyanakkor a vallás teljes társadalmi perspektívát is ad. Hiszem, hogy ma, olyan társadalomban, ahol az összetartásra ekkora szükség lenne, fontos visszaadni mindennek az értelmét, és ehhez hozzá fog járulni a vallások kérdésfelvetése. Akkor lehetünk boldogok, ha létre tudunk hozni testvéri kapcsolatokat. Szeretek emlékeztetni rá, hogy köztársaságunk jelmondatában a szabadság, egyenlőség, testvériség szavak szerepelnek; a két első fogalom a jogainkat jelenti, de a harmadik a kötelességünket. Ha a testvériség kötelességének a parancsa elhalványul, akkor veszélybe kerülnek az alapvető jogok, a szabadság és az egyenlőség. A vallások, bármilyenek legyenek is, erőteljesen figyelmeztetnek a testvériség kötelességére. Ha az emberek elfelejtkeznek a testvériség fogalmáról, akkor a társadalom összetartó ereje is veszélybe kerül.

Nadine Fily

Fordította: Hortoványi Emőke

A vak leány

Volt egyszer egy vak leány, aki gyűlölte magát amiatt, hogy vak volt. Mindenkit gyűlölt, kivéve a kedvesét. A fiú mindig vele volt. Mondta egyszer a barátjának:

- Ha láthatnám a világot, hozzád mennék feleségül.

Egy napon valaki ajándékozott neki egy szempárt. Amikor levették szeméről a kötést, láthatta az egész világot, beleértve a barátját is.

A fiú megkérdezte:

- Most, hogy látod a világot, hozzám jössz feleségül?

A leány a fiúra nézett, és látta, hogy vak. A lehunytt szemhéjak látványa szinte sokkolta. Erre nem számított. Az a gondolat, hogy az élete hátralévő részében ezt kell nézze, arra a döntésre vezette, hogy visszautasítsa a fiút. A fiú csendesen könnyezett, majd pár nap múlva írt néhány sort: „Vigyázz jól a szemeidre, mert mielőtt a tied lettek, előtte az enyémekek voltak.”

Valahogy így működik az emberi agy, amikor megváltozik a helyzetünk. Csak kevesen emlékeznek arra, milyen volt az életük azelőtt és ki az, aki mindig mellettük volt a nehéz időkben.

Az élet ajándék

- * Ma, mielőtt kimondasz egy bántó szót, gondolj azokra, akik nem tudnak beszélni.
- * Mielőtt panaszkods az ételed íze miatt, gondolj azokra, akiknek nincs mit enni.
- * Mielőtt panaszkods a férjedre vagy a feleségedre, gondolj azokra, akik Istenhez fohászkodnak, hogy legyen társuk.
- * Ma, mielőtt panaszkods az életre, gondolj azokra, akik túl hamar mentek el a másvilágra.
- * Mielőtt siránkoznál amiatt, hogy túl nagy távolságon kell vezessél, gondolj azokra, akik ugyanezt a távolságot gyalog kell megtegyék.
- * És amikor fáradt vagy és panaszkods a munkádra, gondolj azokra a munkanélküliekre, akik szívesen végeznék a Te munkádat.
- * És amikor gyötrő gondolatok rossz kedvűvé tesznek, mosolyogj egyet és gondolj arra, hogy élsz és csodálatos, ami körülvesz.

***2009. június 7-én 14 gyermek járult először szentáldozáshoz
a Szent Anna templomban***

Úrnapja

A régebbi gyakorlattól eltérően, - nem a Templom utcában, hanem - a templom kertjében állítottuk fel az Úrnap i oltárokat. Ez azért is vált szükségessé, mert a lombok beszerzése, ill. eltávolítása egyre nehezebbé vált. Az elmúlt évben elkészültek a sátrak fém vázai, és az arra futó növények telepítése.

Az Úrnap i oltároknak megmaradtak az eddigi felelősei, de szép számmal gyűltek össze a segítő díszítők, akik magukénak érezték az ünnep méltó megünneplését. Örömmel láttuk, hogy a „Máriás lányok” is buzgón vettek részt az ünnepen, így bízhatunk, hogy a régi hagyomány megmarad, és a Mária tisztelet élő valósággá

válik Kerepesen.

Az idei 14 elsőáldozó közül a lányok virágot hintettek, a fiúk pedig ministráltak.

Jövőre is számítunk a gyermekek részvételére, hiszen az ő fiatalkori élményük megerősíti a vallásos gyakorlatukat, és az Egyházhoz való kötődésüket.

Frajna András plébános

A papok éve: 2009 - 2010

A „*Krisztus hűsége, a papok hűsége*” mottóval meghirdetett, 2010. június 18-áig tartó papok éve a Szent Pál-évet követi, melyet június 28-án, Szent Péter és Pál napján zárt le Benedek pápa ünnepélyes keretek között.

A Szentatya Jézus Szíve ünnepén, a Szent Péter-bazilikában bemutatott vesperás alkalmával nyitotta meg a papok évét. A 150 évvel ezelőtt elhunyt Vianney Szent János (1786–1859), a papok védőszentje az emlékév folyamán kiemelt példaként áll a lelkipásztorok előtt. Ez alkalomra az arsi plébános ereklýei Franciaországból az Örök Városba érkeznek. A 2010. június 19-ig tartó esztendő során Benedek pápa a világon élő valamennyi pap védőszentjévé nyilvánítja Vianney Szent Jánost, egy gyóntatók és lelki vezetők számára készült direktórium kiadására kerül sor, és kötetbe foglalva megjelennek a Szentatya a papi élet és küldetés lényegi vonásait elemző írásai is. Az év zárásaként megrendezik a papok világtalálkozóját az olasz fővárosban.

Részlet Cláudio Hummes bíboros leveléből a papok éve alkalmából

„A Papság Évének meghirdetése igen pozitív fogadtatásra talált, legfőképpen maguk a papok között. Mindannyian eltökéltséggel, elmélyülten és buzgalommal tekintünk előre, hogy bőségesen ünnepelt év lehessen az egész világon – az egyházmegyékben, a plébániákon és minden egyes közösségben – katolikus híveink lelkes részvételével, akik minden kétséget kizáróan szeretik papjaikat, s boldognak, szentnek és örömtelinek akarják látni őket mindennapi apostoli munkájukban.

Ennek az évnek igaznak és örömtelinek kell lennie, amelyben az Egyház kifejezi mindenekelőtt a papjainak, de minden hívőnek és a tömegtájékoztatási eszközökön keresztül a szélesebb társadalomnak is, hogy büszke papjaira, szereti őket, megbecsüli őket, tiszteli őket, és hálával ismeri el lelkipásztori munkájukat és életük tanúságtételét. A papok igen fontosak, nemcsak azért, amit tesznek, hanem azért akik.

A Szentatya ezzel a különleges évvel bátorítani szeretné a papokat „a tökéletességért vívott küzdelemben, amelyen mindenekfölött szolgálatuk hatékonysága múlik”. Ezért ez az év – különös módon is – a papok által, a papokkal és a papokért mondott imádság éve, a papság és minden egyes pap lelki megújulásának éve kell, hogy legyen. Az Eucharisztia, ebben az értelemben, a papi lelkiség szíve.

Legyen ez az év a vallási és nyilvános ünneplés éve egyaránt, amely az embereket, a helyi katolikus közösségeket imádságra, elmélkedésre, ünneplésre és arra indítja, hogy illendően tiszteljék papjaikat. Egy egyházi közösségben az ünnepség szívből jövő esemény, amely kifejezi és táplálja a keresztény örömet, amely abból a bizonyosságból fakad, hogy Isten szeret minket, és velünk ünnepel. Legyen ez lehetőség arra, hogy a papok és a rájuk bízott közösségek között erősödjék az egység és a barátság. Számos további szempontot és kezdeményezést lehetne még említeni, amely gazda-

gíthatná a Papság Évét, de helyénvaló, hogy ebben a helyi egyházak találékonyságára hagyatkozzunk. Ezáltal jó lenne, ha minden egyházmegye, plébánia és helyi közösség minél hamarabb megfogalmazna egy komoly, tartalmas programot erre az évre.”

*Benedek pápa arra buzdította a híveket,
hogy imádkozzanak a papokért és a papi hivatásokért.*

KÖNYÖRGÉS A PAPOKÉRT

Uram, Te imára rendeltél minket, amikor megszántad a téged követő tömeget, és megláttad benne a nyáját, mely pásztor nélkül járta a Hozzád vezető utat; hallgasd meg most alázatos imánkat! - Küldj, Urunk, papokat Egyházadba!

A pap Krisztus mása. A hit szemével benne látjuk az Urat, aki velünk vándorol a történelem útjain. Tiszteljük személyét, mert benne magát Jézus Krisztust látjuk. Mint embert az emberek között, kiválasztottad, hogy fenntartsa szeretetedet századokon át, megbocsásson a nevedben, megszabadítson a nevedben, megszentelje a Szentháromság nevében az embereket és az egész teremtet. - Hálát adunk neked, Urunk, hogy a papság szentségével Egyházadat megajándékoztad.

A megszentelt életű nők és férfiak mindenüket elhagyják, hogy tökéletes szeretetben egyedül Téged, a Legfőbb Jóságot kövessenek. Szeretetedért feladják szabadságukat, felajánlják Neked vonzalmuk és szeretetük legjavát. Téged követnek szegénységben, az áldozatvállalás útján. Csodálatra méltó a nagylelkűségük, nagyszerű ajándék az Egyház számára a megszentelt élet. - Adj, Urunk, Egyházadnak hivatásokat a megszentelt életre!

Küldj nekünk, Urunk, - szívednek kedves papokat.

Az aratnivaló sok, a munkás kevés, - küldj, Urunk munkásokat aratásodba!

Te, aki megszántad a pásztor nélküli nyáját, küldj, Urunk munkásokat aratásodba!

Azoknak a fiataloknak, akik meghallják hívásodat, - adj nagylelkűséget, Urunk!

A Neked szentelt lelkeknek, - növeld szeretetét, Urunk!

A fiataloknak, akik kételkednek hivatásukban, - bizonyosságot, Urunk!

Azokat, akikhez gyermekkorukban jut el hívó szavad, - kísérd útjukon, Urunk!

A kispapoknak, - adj kitartást, Urunk!

A megkísértett papoknak, - add a Te erődöt, Urunk!

A féltékeny papokat, - fűtsd át jobban szeretetteddel, Urunk!

A közepszerű papoknak, - add a Te szentségedet, Urunk!

A magányosságtól szenvedő papoknak, - legyél Te a társasága, Urunk!

A misszionárius papokba, - oltsd buzgalmadat, Urunk!

A fiatal papokat, - ösztönözd, hogy a Te dicsőségedet keressék, Urunk!

Az idős papokat, - tartsd meg szolgálatodban, Urunk!

Az elhunyt papoknak, - add meg a Te dicsőségedet, Urunk! Az aratnivaló sok, a munkás kevés - küldj, Urunk munkásokat aratásodba!

G y e r m e k o l d a l

Vélemények a magyar nyelvről

Mit mondtak a külföldiek a magyar nyelvről?

- Nicholas Lezard kritikája Szerb Antal "Utas és Holdvilág"-ról a The Guardian-ben 2004. ERTL ISTVÁN fordítása) "A magyarok tulajdonképpen nem is földi lények, hanem egy szuper-intelligens földönkívüli-faj, amelynek sikerült egybeolvadnia az emberiséggel, s csak műveik zsenialitása és nyelvük teljes érthetlensége árulja el őket."
- Jakob Grimm meseíró (XIX. század), aki egyben az első német tudományos nyelvten megalkotója is volt, mondta: "a magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése fölmúl minden más nyelvet".
- N. Erbersberg bécsi tudós (XIX. század): "Olyan a magyar nyelv szerkezete, mintha nyelvész gyülekezete alkotta volna, hogy meglegyen benne minden szabályosság, tömörség, összhang és világosság."
- George Bernard Shaw drámaíró (az amerikai CBC-nek adott interjújában sokkal bővebben kifejtve) mondta: "Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőből duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit."
- Grover S. Krantz amerikai kutató: "A magyar nyelv ősisége Magyarországon /.../ meglepő: úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv, megelőzte az újkőkori kezdetét /.../ az összes helyben maradó nyelv közül a magyar a legrégebbi."
- Berglund svéd orvos és műfordító: "Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke." (Magyar Nemzet 2003. XII. 2. 5. o.)
- Teller Ede atomfizikus halála előtt pár évvel ezt mondta Pakson: "...Új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar."
- (Mai Nap, Budapest, 1991. 9.) Olvassátok és járjon át benneteket is a büszkeség, hogy a magyart mondhajátok anyanyelveteknek!

Egyik olaszóra sodrán,

Ím a kérdés felmerült:

Hogy milyen nyelv ez a magyar,

Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,

Mire képes a magyar.

Elmondtam, hogy sok-sok rag van,

S hogy némelyik mit takar,

És a szókinsben mi rejlik,

A rengeteg árnyalat,

Példaként vegyük csak itt:

Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,

Mikor mondom, hogy megyek.

Részeg, hogy dülöngél nálunk,

S milyen, ha csak lépdelek.

Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmespár,
Miért éppen andalog?

A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet - és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?

Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, mért nem lohol?
Mért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágtat valahol.

Aki tipeg, mért nem libeg,
S ez épp úgy nem lebegés,
Minthogy nem csak sánta biceg,
S hebegés nem rebegés!

Mit tesz a ló, ha poroszkál,
Vagy pedig, ha vágtaázik?
És a kuvasz, ha somfordál,
Avagy akár bóklászik.

Lábát szedi, aki kitér,
A riadt őz elszökell.
Nem ront be az, aki betér . . .
Más nyelven, hogy mondjam el?

Jó lett volna szemléltetni,
Botladozó, mint halad,
Avagy milyen ögyelegni?
Egy szó - egy kép - egy zamat!

Aki 'slattyog', mért nem 'lófrál'?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, mért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?

Bandukoló mért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,

Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?

Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.

Aki cselleng, nem csatangol,
Ki 'beslisszol' elinal,
Nem 'battyog' az, ki bitangol,
Ha mégis: a mese csal!

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Hogy mondjam ezt olaszul?

Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, eloldalog,
Hogy mondjam ezt németül?

Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ödöng, csavarog,
Lődörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.

Ám egy másik itt tekereg,
Elárulja kósza nesz
Itt kóvályog, itt ténfereg. . .
Franciául, hogy van ez?

S hogy a tömeg mért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?

Aki surran, mért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet. . .!

Leszkai András : Moha bácsi meséi - A nagyság

Egészen kicsi voltam még, amikor egyszer lent jártunk édesanyámmal a völgybeli falucskában, s én megkérdeztem tőle:

– Édesanyám! A mi falunkban miért olyan kicsinyek az emberek?

– Azért, kisfiam, mert mi törpék vagyunk.

Így tudtam meg, hogy a törpék kis termetűek. Mindaddig azt hittem, azért neveznek minket törpéknek, mert Törpeháza a falunk neve. Elcsodálkoztam azon, amit hallottam, és ezt kérdeztem:

– De én nagy leszek, ugye? Olyan, mint akik ebben a faluban laknak!

Édesanyám elmosolyodott, gondolkodott egy kicsit, aztán csöndesen ezt felelte:

– Én úgy érzem, hogy nagy leszel, kisfiam. Ha a termeted nem nyúlik is meg, mert hiszen te is törpe vagy, valamilyen más módon mégis nagy leszel. Lesz valami kiváló tulajdonságod, képességed vagy tehetséged.

Elszomorított ez a fölvilágosítás. Azt ugyanis még nem értettem meg, hogy kis termetű is lehet nagy, azt viszont megértettem – és éppen ezt éreztem csapásnak –, hogy kis termetű maradok.

Édesanyám szavai azonban elraktározódtak az emlékezetemben, s világosodó értelmem az évek folyamán egyre világosabbakká tette azokat is. Iskoláskoromra már értettem őket, és már egy cseppet sem szomorított, hogy termetem kicsiny marad. Az viszont egyre jobban bántott, hogy nem tudtam, mi lesz az a kiváló tulajdonság, képesség vagy tehetség, amely majd termetem kicsinysége dacára nagygyá tesz. Édesanyám kérdezősködéseimre mindig nyugodt mosollyal, csöndesen felelte:

– Várj türelmesen, kisfiam. Majd meglátjuk, mihez lesz hajlamod.

Én azonban türelmetlenül, kutató értelemmel vizsgálgattam minden jellemvonást, minden foglalkozást: érzek-e hajlamot hozzá, nem éppen ez által lehetek-e nagygyá?

Azon a napon, amelyen tarisznyámban az elsős bizonyítvánnyal hazafelé indultam a völgybeli falucska iskolájából, megdobbanó szívvel betűztem egy falragaszon: „Enrico, a nagy idomár”. Mint fényszóró sugara, úgy ragyogott ki számomra a hirdetményből az a szó, hogy *nagy*.

Már reggel óta tudtuk, hogy cirkusz érkezik a faluba, már azt is hallottuk Enricóról, hogy jéggel dörzsöli le magát minden fellépése előtt: attól frissebb, erélyesebb lesz, határozottabban tud parancsolni Nérónak, az oroszlánnak. Már reggel óta érdekelt Enrico, most azonban, minthogy a falragasz nagynak nevezte, azt is elhatároztam, hogy már az aznapi, legelső előadásra lejövök Törpeházáról. Hátha ez az a foglalkozás, amelyhez hajlamot fogok érezni, hátha ez által lehetek magam is nagygyá. Amikor estefelé, az előadás után kiléptem a cirkusz

sátrából, boldogan és ünnepélyes komolysággal bólintottam egy nagyot, csak úgy a magam számára: „Ez az, végre megvan.

Vadállatidomár leszek!” A született idomárt már éreztem is egyéniségemben, a született vadállat azonban még hiányzott. De különös véletlenképpen néhány nap múlva egy róka-kölyköt ajándékozott nekem az erdész bácsi, s megkezdhettem megtalált foglalkozásom be-
gyakorlását, elindulhattam az úton a nagyság felé.

Legelőször is idomítói ostort fontam. Néró azonban (mert Nérónak neveztem el a kistrókát) igen megnehezítette a fonást. Azt hitte, vele akarok játszani, azért babrálok a zsi-negekkel. Kapkodott hát utánuk, és hátrálva húzta őket, mint valami kiskutya. Miután nagy nehezen elkészült az ostor, bajuszt festettem magamnak korommal – mert Enricónak is volt –, aztán behoztam jégvermünkből egy darab jeget, és dörzsölgettem vele a karom meg az arcom, hogy friss és erélyes legyek. De csupán nedves és maszatos lettem, és elmázolódtott a bajusz is. Festettem gyorsan újat, majd az ostorral Néró hátsó lábai felé pattintottam egyet, és közöltem vele a kívánságomat:

– Hopplá, Néró! Kézenjárás! – a cirkuszi oroszlán ugyan nem járt a mellső lábain, de én már pályám kezdetén túl akartam szárnyalni Enrico mestert. Minthogy azonban az én Néróm a pattogtatásból semmit sem látszott érteni, megmutattam neki, mit kell tennie. Körbe-jártam tenyeremen a szobát, aztán ismét vezényeltem: – No, most utánozz! Hopplá! – de hiába jártam körbe tízszer is, Néró nem volt hajlandó utánozni. Csak akkor utánzott, amikor fáradtan leültem. Felugrott az ölembe, ott ő is leült, sőt lefeküdt – és elaludt.

Az idomítást azonban eszem ágában sem volt abbahagyni. Minthogy megütni nem akartam, másnaptól kezdve úgy tanítottam a kézenjárásra, hogy felemeltem a két hátsó lábát, s mint valami talicskát, vezetni próbáltam magam előtt. Ennek azonban csak az lett az eredménye, hogy elidegenedett tőlem, vicsorgott rám, és a kedves, játékos kistrókából mogorva és rosszindulatú kistróka lett. Mondta is édesapánk félig nevetve, félig szomorkásan:

– Te nem megszeliédítetted azt a szegény kistrókát, Moha! Te megvadítottad!

Édesanyánk pedig – látva, hogy Néró már az ételt sem akarja elfogadni a kezemből – óvatosan ezt kérdezte tőlem:

– Rosszul esnék neked, ha arra kérnélek, hogy ajándékozd Ugribugrinak Nérót?

Meghökkenem. Bántott, hogy elveszítem vélt hivatásom gyakorlásának eszközét, de beláttam, hogy igaza van édesanyámnak. Ez volt a helyes megoldás. Ugribugrit, az öcsémet Néró nagyon szerette, nyilvánvaló volt, hogy szívesen elfogadja gazdájául. Gondolkoztam egy kicsit, aztán bólintottam:

– Ugribugrinak adom, édesanyám.

Édesanyánk csodálkozva pillantott rám, látszott, hogy azt várta, akadékoskodni fogok. De nem szólt semmit, csak nézett, nézett, aztán megsimogatott.

Elvesztettem tehát Nérót, de tüstént társul szegődött hozzám ismét a gond: mire van hajlamom, mi által lehetek nagygyá? Ezúttal egy képes újság segített. Abban ugyanis ezt olvastam: „Edison, a nagy feltaláló”. A nagy szót ismét mintha fényszóró világította volna meg, és megint úgy éreztem: ez az, amihez hajlamom van. Feltaláló leszek!

Rögtön hozzáláttam, hogy kísérletező műhelyt rendezzek be szobánkban. Egy nagy, ócska asztalt kineveztem laboratóriumnak, és összehordtam rá a padlásról, a kamrából minden olyan lomot, amelyről úgy gondoltam, szükséges lehet a találmányaimhoz. Került oda rozsdás petróleumlámpa, mutató nélküli ébresztőóra, kopott tükördarabkák, gyertyavégek, kulcsuk vesztett lakatok, fél harapófogó, törött vasaló, rostély, szögek, csavarok, huzalok.

Két napig tartott, amíg mindent szépen elrendeztem, aztán három napon át minden reggel leültem az asztal elé s töprengtem, mit találjak fel.

A harmadik estén, úgy hat óra tájt odaállt mellém Gyopár bátyám, babrálni kezdett a lomok között, és nyolckor, a vacsoránál már be is mutatta mindnyájunknak a találmányát. Úgy foglalta huzalállványzatba az ócska tükörcdarabkákat, hogy megsokszorozták a petróleumlámpa fényét. Másnap reggel pedig megemlítette: azt is meg tudná csinálni, hogy az ébresztőóra visszafelé forgó felhúzója forgassa a petróleumlámpa csavarját. Akkor sosem kéne kézzel felcsavarni a lámpabelet, az óra emelné folytonosan, s a lámpa állandó fénnel világítana.

Édesanyám félénken rám nézett, én pedig most már szavak nélkül is megértettem: arra szeretne kérni, engedjem át a munkaasztalt Gyopárnak. Megelőztem a kérését, hiszen tudtam, hogy így helyes. Az dolgozzék ott, akinek hajlama is, tehetsége is van a mesterkedéshez. De azért mihelyt kimondtam: „Tessék, Gyopár, átadom a laboratóriumot”, sietve kilépegettem a szobából, hogy ne lássák a szemembe toluló könnyeket.

Egy heti keserves töprengés után arra kértem édesanyámat, hogy vásároljon nekem festékeket. Kaptam is egész készletet lapos ládikóban, sok tálacskával, ecsettel. Nagyon örültem a készletnek, de sokkal jobban annak, hogy végre felfedeztem, mi által leszek nagy: a festőművészet által! Ez az, amihez hajlamot, képességet, tehetséget érzek. Be is bizonyítom már délután – szüleim úgymint elmennek hazulról –: alkotni fogok!

De jaj, amikor estefelé hazaértek, a festőművészjelölt a szoba közepén, a földön ült és sírdogált. A szép meszelt fal meg telis-tele volt otromba mázolmányokkal, tarkabarka foltokkal. Hallottam ugyanis valamit a falfestményekről, az úgynevezett freskókról, és freskókkal akartam meglepni szüleimet. Festettem hát a falra terv nélkül mindenfélét, ami az eszembe jutott: törpét, óriást, nagy hajót, hegedűművészt, szemüveges feltalálót, pillangót, autót, mókust. Amikor pedig ráeszméltem, hogy milyen csúnya a művem – a hegedűművész összetéveszthető a mókussal, a mókus meg a törpével –, akkor mindent le akartam mosni. Igen ám, de a mosástól olyan lett a fal, mintha egy nagy vendégfogadó egy napi főztjét lötytyentették volna rá.

Szidást vártam, de szüleim tudtak a kínládásomról és hallgattak. Ekkor megjelent a nyitott ajtóban az én kis Kökörcsin barátom. Álmélkodva nézte a falat és vágyakozva a festékkészletet. Kökörcsin ügyesen festegetett, de csak egyenként vásárolgatta a gombfestékeket. Né-

tem, néztem a vágyakozó tekintetét, aztán odanyújtottam neki a ládikót:

– Neked adom a festékeket, Kökörcsin. Te jobban tudod használni, mint én. De most kérlek, eredj haza, ma ne játsszunk.

Kökörcsin boldog arcocskával, lassan lépegetett a kertünkön át a kapu felé, én meg kimentem édesanyám után a konyhába, és szinte jajongva kérdeztem:

– Mit próbáljak még, édesanyám? Tetszik látni, nem leszek nagy semmiben! Sem művészetben, sem tudományban!

Édesanyám azonban úgy mosolyodott el, mint aki nagyon örül valaminek.

– Én már tudom, miben leszel nagy, kisfiam. És az, amiben nagy leszel, művészet is, tudomány is.

Csodálkozva kérdeztem:

– De hát mi az?

Hallgatott egy ideig, aztán csöndesen kimondta:

– A jóság.

Ettől a szótól hirtelen akkorát növekedett a szomorúságom, mint kavics mellett a Gellért-hegy. Úgy éreztem magam, mintha megígért utazás helyett útleírást adnának a kezembe: olvassam el, milyen szép vidékeken utaztam volna. Keserűen tiltakoztam:

– De én nem a jóságban akarok nagy lenni! A jóság csupa átengedés, belenyugvás, lemondás, meghátrálás! Nem kérek belőle! Maradjak akkor inkább kicsi!

Feldúltan kirohantam a konyhából; és jó is volt, hogy kirohantam, mert legalább észrevettem, hogy Kökörcsin még a kapunk előtt áll, és Törpeháza legerősebb kistörpéje, a basáskodó Harapós éppen festékeket készül kiszedni a ládikóból. A következő pillanatban magam is kinn álltam Harapós előtt:

– Azonnal add vissza a ládikót Kökörcsinnek!

Harapós a szemembe vigyorgott:

– Azonnal, azonnal... csak előbb megvámolom egy kicsit.

Kökörcsin rémülten ragadta meg a karom:

– Hadd vigye... ne kezdj ki vele, mindkettőnket megver.

Megmarkoltam a ládikót:

– Takarodj innen, Harapós!

Most már komoran nézett a szemembe:

– Mit mondtál?!

Tudtam, hogy tüstént földhöz vág, de megismételtem:

– Azt, hogy takarodj innen!

Harapós mellbe vágott és hanyatt estem. De a ládikó a kezemben volt. Harapós üvöltött:

– Ez csak kóistoló volt, találkozunk még! – és odébbállt.

Kökörcsin letérdelt mellém:

– Megütötte magad? – és ugyanakkor édesanyám hangját is meghallottam a kertünkből:

– Látod, látod, Moha, mégiscsak a jóságban leszel te nagy!

Harapós nagyon odavágott a földhöz. A könyökömre támaszkodtam, és csodálkozva néztem föl édesanyámra:

– A jóságban? De hiszen én most nem voltam jó! Nem engedtem át a festéket Harapósnak!

Édesanyám mosolyogva közeledett. – Ez éppen olyan jóság volt, te csacsi, mint az, hogy Kökörcsinnek átengedted!

Álmélkodva feltápászkodtam a földről; mintha egy új gondolatvilágba tápászkodtam volna bele. Már világosan láttam, hogy a jóságban is nagy dolog nagynak lenni, és tréfás pöffeszkedéssel kijelentettem:

– Ha ez is jóság volt, az más. Akkor nem berzenkedem többé a jóság ellen, vállalom a nagyságot!

Nevettünk mind a hárman.

Szent Norbert-év kezdődik

Szent Norbert halálának 875 éve alkalmából az általa alapított a Premontrei Kanonokrend jubileumi évet rendez, melyet június 6-án ünnepi szentmisével nyitottak meg Magdeburgban, a rendalapító érseki székhelyén.

A premontreiek a Norbert-év folyamán szeretnék az érdeklődők elé tárni a rend értékeit, ünnepi és mindennapi életüket, tevékenységünket. Szent Norbert ereklyé-

jét elviszik azokba a falvakba és templomokba, ahol egykor premontrei monostorok voltak. A jubileum jegyében szervezik a nyári egyházzenei estéket Zsámbékon és a Premontrei Estéket a gödöllői Szent Norbert Gimnáziumban. Ezen kívül kiállításokkal, kiadványokkal emlékeznek az évfordulóra.

Szent Norbert élete

Norbert 1080 körül született az észak-német–holland határ közelében Genep várurának fiaként. Előkelő származása révén Xanten város társas káptalanjának tagja lett, ebből szép javadalmat húzott, de kanonoki kötelességét, a kórusima éneklését valószínűleg mással végeztette. Igen tehetséges volt, ezért Henrik császár udvari kancellárként alkalmazta.

Életrajzai látványos, pálfordulás-szerű megtérésről tudósítanak. Norbert a pappá szentelése előtti napon minden vagyonát szétesztotta, majd a pápa engedélyével – az ősegyház apostolait követve – mezítlábas, darócruhás vándorprédikátor lett. Ezzel a keresztény tömegek, a befelé fordult monasztikus szerzetesek és a szegény néptől elfordult kanonokok közötti űrt próbálta betölteni. Letelepedett az észak-franciaországi Premontréban és olyan szerzetesrendet alapított, mely a szemlélődő szerzetesi életformát összekötötte az apostoli tevékenységgel. Norbert – Szent Ferenc és Szent Domonkos előfutáraként – monostorait városokba vagy forgalmas helyek közelébe építette, de életük centruma nem a monostor volt, hanem a „nyitott” templom és az abban végzett ünnepélyes liturgia.

Szent Ágoston reguláját választották szabályul, mely a püspök körül közösségben élő világi papok életszabálya, így lettek Norbert és köve-

tői maguk is szerzetes kanonokok. Öltözkük kifejezte irányzatuk kettősségét: a fehér, kártolatlan gyapjú a vezeklő szerzetesek ruhájának anyaga, amelyhez kanonoki gallér járul.

Norbert hat év után első követőjére, Hugóra bízta Premontrét, mert magdeburgi érsekké választották. Itt is halt meg 1134-ben. Szerzetes-társai a Mária-templomban temették el, de földi maradványait a XVI. század végi szentté avatása után a prágai Strahov premontrei monostorába vitték, jelenleg is ott található.

Premontreiek Magyarországon

Norbert rendje rohamosan terjedt Európában. Még életében megalapították hazánkban az első premontrei monostort, Váradhegyfokon (a mai Nagyváradon). Az Árpád-korban negyven monostorban – köztük Zsámbékon – szolgálták a „fehér barátok” a magyar népet imádságukkal, lelkipásztori hiteleshelyi (közjegyzői) tevékenységükkel. A török időben a premontrei házak is elnéptelenedtek. Restaurációjuk a XVII. században a morvaországi premontreiektől indult el: Csornán és Jászón állt vissza a rend, és a két prépostsághoz csatolták Túrje, Lelesz és Nagyvárad prépostságait is. II. József rendeleteit követően a magyar premontreiek rendjük fennmaradása érdekében – a ciszterekhez és a bencésekhez hasonlóan – iskolák fenntartását is vállalták, és jelentős pedagógiai tevékenységet folytattak.

Napjainkban a férfiág tagjai Zsámbékon és Gödöllőn lelkipásztorkodnak, de a gödöllői Szent Norbert Gimnázium Egyházzenei Szakközépiskola és Kollégiumban, valamint a zsámbéki Premontrei Keresztelő Szent János Gimnázium és Alapfokú Művészeti Iskolában oktató-nevelő munkát végeznek.

A premontrei férfi konventek mintájára még Norbert életében női közösségek is alakultak. Hazánkban is több helyen éltek a Boldogasszony leányai”, ahogy a nép a premontrei nővéreket nevezte. Ünnepi liturgia, korán magyarra fordított zsoltosma, szigorú kontemplatív élet és aktív hiteleshelyi tevékenység jellemezte őket a török uralomig. 1927-ben alakult újjá a magyar Premontrei Női Kanonokrend a dunántúli Külsővaton, és a nővérek hamarosan több kisebb házban folytatták elődeik életstílusát. Zsámbékon napközi otthont és szakiskolát tartanak fenn hátrányos helyzetű gyerekek számára, valamint a Boldog Gertrúd Alapszolgáltató Központ és Idősek Átmeneti Otthona keretében Zsámbék község gyermekjóléti, családsegítői és egyéb szociális feladatait látják el. (MKPK)

Hazai hírek, programok

Programok a máriabesnyői kegyeszobor megtalálásának jubileumi évében

• **Augusztus 15-16. szombat – vasárnap**

Nagyboldogasszony főbúcsú - A vasárnapi ünnepi szentmise főcelebránsa: Székely János esztergom–budapesti segédpüspök

• **Szeptember 5-6. szombat – vasárnap**

Kisboldogasszony nagybúcsú - A vasárnapi ünnepi szentmise főcelebránsa: Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek.

Film a papságról

A YouTube internetes portálon megjelent „Az emberek halászhai” című film első része magyarul feliratozva. A filmben a papi hivatásról beszélnek és próbálják a hivatás leglényegesebb elemeit kiemelni.

Szív-közelben Jézussal

Egyházközségünk Jézus Szíve Család tagjaival és a zarándok testvérekkel együtt június 21-én **Máriabesnyőn** országos találkozón vettünk részt.

Miklós Dezső atya országos vezető és Gyulai Endre ny. megyéspüspök Úr celebrálta az ünnepi szentmisét, és az azt követő szentségi körmenetet a kegytemplom parkjában.

Különleges érzelmeket fakaszt ez az ünnep. Mindnyájunkat megérintett.

Jézus hív; jöjj hozzám! - Gyarlóságaiddal, gyengeségeiddel, vágyaiddal, sikereiddel, szenvedéseiddel és a tieiddel, akiket a szívvedben hordozol. Amikor végre megérkezel, megpihensz, én szólok először hozzád. Köszönöm neked mindazt, amit a szívemért teszel, az áldozatot, az engesztelést. Mind ezért megáldalak. Áldásom kiterjed szereteidre és mindazokra, akiket az én oltalmamba ajánlsz. De ne távozz el tőlem, maradj bennem és én tebenned!

*A kerepesi Jézus Szíve Család tagjai
és a zarándok testvérek*

A plébániánkról jelentjük ...

Az új plébánia építésének munkálatai

június 20-án

Megújul a templom bejárati lépcsője, előtere és a „Lourdes-i kápolna”

Halaszthatatlanná vált a templom bejárati részének rekonstrukciója, az ajtó jobb zárhatósága miatt. Ezzel egyidejűleg a megbillent lépcsőt is felújítják.

A „Lourdes-i kápolna” - a megsüllyedt padlózat helyett új burkolatot, és kőből készült „barlangot” kap. Mindezek a munkálatok, beleértve a festést is, önkéntes felajánlásból készülnek. Hálás köszönet az áldozatos munkáért!

Szűz Máriát tisztelő ünnepeink közül a legbensőbb és legmagasztosabb a Nagyboldogasszony ünnepe, amikor Mária megdicsőülését ünnepeljük, - meghajolva előtte, mert ő az az asszony, aki "áldott az asszonyok között", aki testben és lélekben felvétetett a mennyei dicsőségbe.

Máriáról szóló dogmák:

A katolikus Egyház tanításában négy dogma szól Isten Anyjáról, azaz aki üdvözülni akar, annak ezt a négy alapgazságot el kell fogadnia Máriáról:

1. *Isten Anyja*, - mondjuk magyarul a dogmát, - amit az efezusi zsinat 431-ben fogalmazott meg. Minden, amit a keresztények Máriáról hisznek és hirdetnek ebben a misztériumban gyökerezik.
2. *Mária szűzen foganta és szülte Szent Fiát*, szüzessége örökre megmaradt. Már az Apostoli hitvallás mondja: „Született Szűz Máriától”.
3. *Mária szeplőtelenül fogantatott*, azaz az eredeti bűn nem érintette őt. E dogmát 1854-ben hirdette ki IX. Pius pápa. Mária szeplőtelen fogantatásának ünnepe december 8-a.
4. Halála után *Mária fölvetetett a mennybe*, anélkül, hogy teste romlást látott volna. 1950-ben hirdette ki ennek dogmáját XII. Pius pápa.
Ünnepe Nagyboldogasszony napja, augusztus 15-e.

Szent Ágoston - emléknapja: augusztus 28.

- ⇒ *Benned égnie kell annak, amit lánggra akarsz lobbantani másokban. (Szent Ágoston)*
- ⇒ *Az igazi barátság feltételezi a szeretetet, mely a gyengédséghez vezet el, a bizalmat, mely nem aggodalmaskodik barátunk hűtlenségének lehetőségén, a szabadságot, amely nem fél kimondani a maga véleményét, az egybetartozás érzését, amely nagylelkűen tud adni, és örömmel elfogadni. (Szent Ágoston)*
- ⇒ *Épp azáltal tökéletesedik az ember, hogy fényt derít önnön tökéletlenségére. (Szent Ágoston)*

Szentmise szándékok augusztus hónapban

1. +Maróti Józsefné, +Férje és +Hozzá tartozók
2. +Paulovics Károly, +Szülei és +Testvérei (8.00)
..... (11.00)
+Rab János, +Szülei és +Testvérei (19.00)
3. +Sörös János, +Neje és +Leányuk
4. +id. Tabányi János, +neje Véber Mária, +János fiuk és +Nagyszülők
5.
6.
7. Jézus Szent Szívének tiszteletére
8. A Szűzanya közbenjárásáért
9. +Rapavi József, +Neje és összes +Hozzá tartozó (8.00)
..... (11.00)
A Varga és a Romhányi család +Tagjai (19.00)
10. +Stógl Mihály, +Neje és összes +Hozzá tartozó
11. +Ifjú
12. +Sárvári Mihály, +Felesége, +Anna leányuk és összes +Hozzá tartozó
13. +Fogd József, neje +Paulovics Mária, a Fogd és a Paulovics +szülők
14. +Kriger Gábor, +Szülei, +Testvérei
15. Élő házaspárért - 37. házassági évfordulón (8.00)
A Rózsafüzér társulat 22.(Burkovicsné) csoportjának élő Tagjai (19.00)
16. A Szünstein család +tagjai (8.00)
+György Ilona, +Kelemen Julianna, +Kelemen András, és +Bajkó Dénes (11.00)
A Rózsafüzér társulat 20.(Hovanyeczné) csoportjának élő Tagjai (19.00)
17. A Hovanyecz és Csepeti +szülők, +Hovanyecz István, +Anna leánya és +Hozzá tartozók
18. +Varga Jánosné, +Édesanyja és +Gábor fia
19. +Gróf Mihály, három +Felesége, +Gyermekei, +Unokái és +Nagyszülők
20. +Ruzsai Pál, +Neje és összes +Hozzá tartozó (8.00)
+Déri István, neje +Lovicska Erzsébet és +Szüleik (19.00)
21. A Rózsafüzér társulat 22.(Burkovicsné) csoportjának +Tagjai
22. +Zsiák János, +Szülei és összes +Hozzá tartozó
23. +Édesapa (8.00)
+Mácsai János 1. évf. (11.00)
+Csernák Mihályné, +Férje, +Szülei és összes +Hozzá tartozó (19.00)
24. +Pintér Pál, +Neje és összes +Hozzá tartozóik
25. +Baran szülők és +Hozzá tartozók
26. Élő szülők
27. +Stiller István és +Szülei
28.
29.
30. Hálából - házassági évfordulón (8.00)
..... (11.00)
+Burik Pál, +Édesapja és összes +Hozzá tartozó (19.00)
31.

**A Szent Anna templom
búcsú-ünnepén július 26-án,**
az ünnepi szentmisét 10 órakor
Bíró László családreferens,
tábori püspök Úr mutatja be.
A szentmise után körmenet lesz.

*

Úristen, aki Szent Annát
azon kegyelemben részesítetted,
hogy egyszülött Fiad Anyjának
szülőjévé válni méltónak találtad,
engedd kegyelmesen, hogy
akinek ünnepét szenteljük,
nálad az ő pártfogásával
segíttessünk.
A mi Urunk,
Jézus Krisztus által.
Ámen.

*

A búcsúünnep előtt Szent Anna
napi kilencedet végzünk a
templomban.

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00
órákor görög katolikus szentmise,
- minden hónap első péntekén 17.00 órákor
gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A Kerepesi Római Katolikus Egyházközség lapja
Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános
Főszerkesztő: Sohan Andrásné
Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósné
A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Templom u. 17.
Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371
e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu
Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
Megjelenik a hónap első vasárnapján 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 19.00**

hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **19.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**